

"Underskatta oss inte"

Invandrares kunskaper och erfarenheter tas inte tillvara, menar Homeira Tari. Själv är hon dock en kreativ kraftkälla som inte gick att hejda.

Text: Maria Wallin | Bild: Bibbie Friman | Från [SocialPolitik nr 2/2012](#) | [Prenumerera](#)

Hon vet av egen erfarenhet. Hon kom från Teheran till Göteborg 1990 och fick slå sig fram, ständigt osedd och underskattad.

Idag är poeten, författaren, filmskaparen och ungdomsledaren **Homeira Tari** central i arbetet med ungdomar på Hisingen. Vägen dit har varit slingrig och uppdragen genom åren långt ifrån självklara. Men när hon föreslog att man skulle sluta vakta ungdomar och i stället jobba tillsammans med dem i olika kulturprojekt fick hon i alla fall prova, det var i Biskopsgården. I ett projekt som gav mersmak.

Så flera projekt har det blivit. Det är ju så bra aktiviteter kan uppstå och få fortleva under några år – men alltför sällan blir ordinarie verksamhet. Projektet med tidningsproduktion bland unga i Backa är till exempel ett 3-årigt Arvsfondsprojekt.

– Det är alltid en kamp att få fram resurser. Det skulle vara så skönt, för verksamhetens och för ungdomarnas skull, att känna att stadsdelen och politikerna värderar det vi gör och garanterar medel till bra ungdomsaktiviteter.

Om sin egen bakgrund brukar hon säga:

– Jag är född och uppvuxen i södra Teherans dammiga och kärleksfulla gator och har bott länge i förorterna Lövgärdets och Backas dimmiga och magiska fält. Förorten är mitt hem,

*ett slott som bär "tusen och en natt" inom sina stängda rum.
En miljö som inte är främmande för det främmande.*

Homeira Tari, poeten. Som ofta återkommer till den kompetens som finns inom förortens egna domäner och som det svenska majoritetssamhället oftast förbiser. I en självtillräcklighet och maktfullkomlighet som i sin effektiva aningslöshet slår hårt. Som här ur boken Dimmans blå ögon:

Jag talar med dig,
Du som är hård som mitt öde
Du som flyr mina tårfyllda blickar

Jag talar med dig
Du som tar emot mig som en slav,
Du som behandlar mig
som en tiggare som har gått förbi din väg

...

Jag talar med dig,
Du som föraktar mig för min brytning
Du som förnekar mig
för min okunnighet

Men Homeira Tari tog sig in i det svenska samhället. Hon har jobbat i olika yrken i "utsatta områden" i över 15 år, alltmer med fokus på kombinationen barn/unga och kultur. Hon är ungdomshandledare på Backa kulturhus och projektledare för tidskriften Made in Backa, Made in Tuve och Made in Kärra. Hon har ensam och tillsammans med ungdomar gjort filmerna Livet gungar i Backa Röd, Genvägar och Dimmans blåa ögon, och skrivit några filmer och teater pjäser ihop med barn och ungdomar i Biskopsgården och Backa – som Livet gungar i klarväder och Drömmaren på Sagogatan.

De två senaste åren har hon tillsammans med andra författare medverkat i författarsällskapet Jury och läst barns och ungdomars noveller och dikter. Hon är ledamot i Författarcentrum Väst och har fortsatt sin yrkesbana från Iran

och på sitt nya språk gett ut sex böcker.

I sin poesi ger hon utlopp för den kränkning som Myndighetssverige förorsakat henne – och så många andra – när administrationens kvarnarna reglementsenligt mal.

Jag ligger vaken och räknar,
dagens piskslag
på min spruckna själ

Jag ligger vaken och analyserar
myndigheternas bleka leenden,
deras morrande blickar
och spottloskor
på mitt kämpande ansikte

Jag ligger vaken
när dagen somnat in
när natten nattar
duvornas förlorade drömmar
när måsarna flyger
över förortens tysta lekplatser
när korparna knackar
på mitt fönsters drömmar
och skriver om dagens vassa dolkar

Jag ligger vaken
och tittar på ungdomarnas vilsenhet,
under nattens tunga andetag

Jag ligger vaken
och tänker på dagens ovårdade vård,
på vårdens hemlighetsfulla hänsynslöshet

Jag ligger vaken
och väntar på trygghetens vakter
för att släcka
ungdomarnas flammande hat

Jag ligger vaken och räknar
a-kassornas påhittade ursäkter
och deras patriarkala handlingar

Jag ligger vaken och fördjupar mig
i hyenornas hederliga plikter
och deras hånskrattande
åt lammens tystnad

Jag ligger vaken och undrar om
den kommande dagens planerade svek

Jag ligger vaken
och insisterar i gryningen
att plåstra mina sårade förhoppningar
att natta min eviga vakenhet

Ur Dimmans blå ögon "för att släcka ungdomars flammande hat"...
Homeira Tari menar att oroligheterna som blossade upp i Backa
förra året har sina förklaringar.

– Redan för tio år sedan såg jag att det var många unga i Backa som inte hade någon vuxen att vända sig till och som inte fick den hjälp de behövde, till exempel i skolan. En del av de här ungdomarna kände sig förbisedda av samhället och vissa blev senare kriminella.

Därför är det så viktigt att vuxensamhället möter de unga, menar hon. Ser och bekräftar deras talanger, ser dem som möjligheter, som sociala investeringar inför framtiden och ger dem plats och tillhörighet. Inte bara i den Röda stugan i Backa, som finns med i dikten Till mina Backabarn, om "de rastlösa pojkarna" och "de obekräftade flickorna".

Livet vaggas i gudens varma famn
med pojkarnas mörka hemligheter
med flickornas sorgsna sagor

Livet drömmer i gudens blå ögon

i världens mystiska musik
i världens sagolika tankar

Homeira Tari vet att de där hemligheterna och sorgsna sagorna måste få berättas. Av de unga själva. Hon ser till att det blir möjligt. Det är bara guden med de blå ögonen, han som råder över alltsammans, som är så oberäknelig.

maria.wallin at socialpolitik.com

Denna artikel finner du i [Socialpolitik 2-2012](#)
– Andra artiklar ur samma nummer:

- » [Unga brinner för sin hembygd](#)
- » [Europa en krutdurk](#)
- » [Generell välfärd](#)

[Beställ en prenumeration »](#)

[Ladda ner nr 2, 2012 av Socialpolitik, \(pdf-fil\) 7,3 MB »](#)

Läs vidare:

Dimmans blå ögon, Homeira Tari, Sahar förlag, Kungsbacka 2008
Skymningens dans, Homeira Tari, Geson Kungsbacka 2005
Månens blick, Homeira Tari, Nina, Uppsala 2003